

New Hope Luterilainen Seurakunta

264 MacKenzie Street
Sudbury, Ontario

29.3.2020 – 5. paastonajan sunnuntai
Kärsimyksen sunnuntai

Tekstit:

Päivän psalmi	Ps. 43:2 – 5
1. lukukappale	Jes. 65:1 – 3
2. lukukappale	Ef. 2:12 – 16
Evankeliumi	Luuk. 13:31 – 35

Esirukouksissamme: Aline Hay, Fred Lahti, Pentti Puusaari, Esme Rintala, Martha Tapanila, Derek, Maria ja Kai Erkkilä.

Lähelle tuleva kärsimys ***Samuli Koivurannan saarna Keravan kirkossa 2.4.2017***

Jeesus lähestyy Jerusalemin kaupungin muureja. Joidenkin mielestä hän on jo liian lähellä, vaarallisen lähellä. Parempi olisi pysyä kaukana, poissa näkyvistä.

Niin, onko kyse siitä, että Jeesusta halutaan varjella vaaralta, vai onko kyse jostain muusta? Evankeliumi kuulostaa vihjaavan, että suojelun kohde onkin lopulta jokin muu kuin Jeesus. Tavoitteena on hoitaa kiusalliset asiat hävittämällä ne näkyvistä, lakaisemalla ne niin sanotusti maton alle. Jeesus tulee kuitenkin lähemmäs, halusimme tai emme. Perusongelma on se, että silloin kun Jeesus tulee lähelle tulevat myös monenlaiset yhteiskunnassa olevat ongelmat lähelle ja näkyväksi.

Jeesus tulee karkottaakseen pahan, hän tulee parantaakseen sairaita, hän tuo näkyviin köyhät, turvattomat ja syrjityt. Jeesus nostaa esiin yleensäkin sellaisia ihmisiä, joita ei oikeastaan pitäisi olla edes olemassa.

Tänä Kärsimyksen sunnuntaina monissa kirkoissa seurataan teattereiden näyttelijöiden alkuun laittamaa kampanjaa, jossa halutaan nostaa esiin Suomesta turvapaikkaa hakeneet ihmiset. Useat turvapaikanhakijat ovat nimittäin saaneet hakemukselleen hylkäyspäätöksen, vaikka heillä on lähtömaassaan hengenvaarallinen tilanne. Paluu kotiin merkitsee hyvin todennäköisesti joutumista välittömään vaaraan ja pahimmassa tapauksessa kuolemaa. Näin kerrotaan myös joissain tapauksissa tapahtuneen.

Olisi helppoa syyttää yksittäisiä viranomaisia vääristä päätöksistä. Kyse on kuitenkin laajemmasta ilmiöstä, koko yhteiskuntaa läpäisevästä asenteesta. Ehkä juuri samasta ilmiöstä, joka nousi esiin jo silloin, kun Jeesus yritettiin siivota pois silmistä.

Kun jokin toinen, toisenlainen kuin minä, on lähellä, tunnen oloni uhatuksi. En voi kieltää, ettekö vaikkapa välillä te teinit tunnu minusta juuri sellaisilta. Haluaisin sulkea teinin pois silmistäni. Ehkäpä tunne on molemminpuolinen. Olenko minä teille juuri se omituinen toisenlainen, kokonaan toiselta, vieraalta vuosituhannelta tänne ”saarnaamaan” tullut?

Jeesuksen ajan Herodeksella oli myös kokemusta ”toisesta”. Tällainen toinen oli ollut erityisesti profeetta Johannes eli Johannes Kastaja. Johannes oli Herodekselle kiusallinen tapaus, sillä hän nosti esiin monenlaisia ongelmia. Niin kiusallinen Johannes oli, että Herodes katsoi parhaaksi

siivota koko profeetan pois näkyvistä. Ei ihme, että Jeesus nimittelee vallanpitäjä Herodesta ”ketuksi”.

Näinkö mekin Herodeksen tavoin toimimme toiseuden suhteen? Rakennamme muureja välillemme. Eristämme hankalat pois läheltämme. Olemme välinpitämättömiä. Omalla puolella saa olla vain sellaisia, joiden kanssa minun on kiva olla ja jotka ajattelevat samoin kuin minä. Perustavana ongelmana vain on, että maailma ja lähimmäisen elämä ei näitä itse rakentamiamme muureja läheskään aina noudata.

Kohtasin jokin aika sitten äidinkieleltään ruotsinkielisen ortodoksipapin. Hän kertoi silmiä avaavasti omasta toiseuden kokemuksestaan. Syntyperäisenä ja suvultaan suomalaisena hän tunsi koululaisena olleensa todellinen kummajainen suomenkielisten luterilaisten keskellä: kielensä puolesta häntä pidettiin ruotsalaisena, uskontonsa näkökulmasta venäläisenä. Syvällä omassa persoonassaan hänellä ei ollut muiden silmissä olemassaolon oikeutta. Hän oli niin sanotusti ”toinen”. Ihmisten rakentamat muurit jättivät hänet muurin toiselle puolen, tai oikeastaan ne suorastaan pirstoivat hänet.

Myös Jumala voi olla ihmiselle ”toinen”. Monet toivovat, että hän pysyisi kaukaisena ja epätodellisena, sellaisena, jota ei oikeastaan olisi olemassa, koska häntä ei näy. Tätä me toivomme, koska jos Jumala olisi lähellä, menettäisimme oman valta-asemamme.

Entä jos – ja kun – Jumala kuitenkin on? Voisiko silloin turvaton olla turvassa asuvan lähellä? Voisiko muslimi olla kristityn lähellä? Voisiko köyhä olla rikkaan lähellä? Voisiko teini olla aikuisen lähellä?

Kirkon ja jumalanpalveluksen syvin tehtävä on kaataa meitä halkovat rajamuurit. Kun me messun ehtoollisosassa, Pyhä-hymnissä laulamme, ”Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä”, ovat rajamuurit tässä hetkessä jo kaatuneet. Läsnä on koko Jumalan valtakunta, sillä keskellämme on kärsimään tulleen Jeesuksen valtakunta. Jumala on todella tullut lähelle kärsiviä ihmisiä.

Tuo valtakunta kutsuu murtamaan rajamuureja ympäriltämme, välittämään Jumalan rakkautta lähimmäisillemme. Ei ole olemassa muuta kuin Jumalan luomia ihmisiä. Aivan ensin Jumalan valtakunta kuitenkin kutsuu murtamaan rajamuureja omasta itsestämme, omasta sisimmästäni. Nimittäin paras todistus lähelle tulleesta Jumalasta on se, että sisimmässäni olevat ristiriidat ja ikävät asiat nousevat esille. Ne olisi toki mukavampi unohtaa ja olla välittämättä niistä. Silloinkaan ne eivät kuitenkaan lakkaisi olemasta. Kestävämpää siksi on, että tuomme ne lähelle tulleen Jumalan eteen, Jumalan, joka ne kaikki tietää ja tuntee ja jolle voimme jättää painolastimme.

Jeesus tuli ihmisten keskelle, jotta kieltäjällä, ystävänsä pettäneellä, valinnoissaan epäonnistuneella ja jopa rikolliselläkin olisi mahdollisuus aloittaa alusta.

Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.

Toimisto auki klo 9.00-13.00 ma - pe; ruokapankki ke klo 9.00-13.00.
705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca

